

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τῶν ἐγκαινίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ Προεόρτια τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Κορνηλίου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, κύριε ἐκέκραξα, ίστῳ μεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἐγκαινίων γ' καὶ τοῦ Ἅγιου Προσόμοια γ'.

Τῶν Ἐγκαινίων

Ὕχος πλ. β'

Ἐγκαινία τιμάσθαι, παλαιὸς νόμος, καὶ καλῶς ἔχων, μᾶλλον δὲ τὰ νέα τιμάσθαι δι' Ἐγκαινίων, ἐγκαινίζονται γὰρ νῆσοι πρὸς Θεόν, ως φησιν Ἡσαίας, ἃς τινας ὑποληπτέον τὰς ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίας, ἅρτι καθισταμένας, καὶ πήξιν λαμβανούσας βάσιμον τῷ Θεῷ, διὸ καὶ ἡμεῖς, τὰ παρόντα Ἐγκαίνια πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν.

Ο αὐτὸς

Ἐγκαινίζεσθε ἀδελφοί, καὶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποθέμενοι, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθε, πᾶσι χαλινὸν ἐπιθέντες, ἐξ ὧν ὁ θάνατος, πάντα τὰ μέλη παιδαγωγήσωμεν, πᾶσαν πονηρὰν τοῦ ξύλου βρῶσιν μισήσαντες, καὶ διὰ τοῦτο μόνον μεμνημένοι τῶν παλαιῶν, ἵνα φύγωμεν, Οὗτος ἐγκαινίζεται ἄνθρωπος, οὗτοι τιμᾶται ἡ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Ο αὐτὸς Ἀνατολίου

Ἐθου πύργον ἰσχύος, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, προαιώνιε Λόγε, ἐθεμελίωσας γὰρ αὐτήν, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, διὸ ἀσάλευτος διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχουσά σε τὸν δι' αὐτήν ἐπ' ἐσχάτων, ἀτρέπτως γενόμενον ἄνθρωπον, εὐχαριστοῦντες οὖν, ἀνυμνούμεν σε λέγοντες, Σὺ εἶ ὁ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ αἰῶνα, καὶ ἔτι βασιλεύς ἡμῶν, δόξα σοί.

Τοῦ Ἅγιου

Ὕχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Χριστὸς ἐπινεύσας σου, ταὶς εὐποιίαις Κορνήλιε, καὶ ταὶς θείαις ἐντεύξεσιν, Ἄγγελόν σοι Ἅγιον, ἀποστέλλει ὅλον, σὲ φωταγωγοῦντα, καὶ Ἀποστόλων Ἱερῶν, τὸν Κορυφαῖον ἀνακαινίζοντα, δι' ὑδατος καὶ Πνεύματος, σὲ πανοικὶ ἀξιάγαστε, καὶ μυοῦντα τὰ κρείττονα, τὴ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Χρίσμα περικείμενος, Ἱερωσύνης διέδραμες, τὸ σωτήριον κήρυγμα, κηρύξαι τοὶς ἔθνεσιν, ἐκριζῶν τῆς πλάνης, ἀκάνθας θεόφρον, καὶ ἐμφυτεύων ἀπλανῆ, διδασκαλίαν ψυχαὶς ἐν πνεύματι, διὸ σὲ μακαρίζομεν, ως Ἱεράρχην θεόληπτον, καὶ ἀήττητον Μάρτυρα, γεγηθότες Κορνήλιε.

Τρόποις σου χρηστότητος, ἀκολουθοῦντες οἱ ἄφρονες, ἀπεδείχθησαν ἔμφρονες, θανῶν δὲ καὶ φύσεως, νόμῳ κατοικήσας, μακάριον τάφον, τοῦτον πηγὴν ἀποτελεῖς, πολλῶν θαυμάτων, σοφὲ Κορνήλιε, ἰώμενος τοὺς κάμνοντας, καὶ φυγαδεύων τὰ πνεύματα, πονηρίας ἐν Πνεύματι, τῷ Ἅγιῳ θεόπνευστε.

Δόξα... Ὕχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τὴν μνήμην τῶν Ἐγκαινίων, ἐπιτελοῦντες Κύριε, σὲ τὸν τοῦ ἀγιασμοῦ δοτήρα δοξάζομεν, δεόμενοι ἀγιασθῆναι ἡμῶν, τὰ αἰσθητήρια τῶν ψυχῶν, τὴ πρεσβεία τῶν ἐνδόξων ἀθλοφόρων, ἀγαθὲ Παντοδύναμε.

Καὶ νύν... Ο αὐτὸς

Σήμερον ξύλον ἐφανερώθη, σήμερον γένος Ἐβραίων ἀπώλετο, σήμερον διὰ πιστῶν Βασιλέων, ἡ πίστις φανεροῦται, καὶ ὁ Ἄδαμ διὰ τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἔφριξαν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοί.

Εἴσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

**Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 10, 22-23, 27-31)**

Ἐστη Σολομῶν κατὰ πρόσωπον τοῦ θυσιαστηρίου Κυρίου, ἐνώπιον πάσης ἐκκλησίας Ἰσραήλ, καὶ διαπέτασε τὰς χειρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε, Κύριε ὁ Θεός Ἰσραήλ, οὐκ ἔστι Θεὸς ὃς σὺ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Εἰ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι, πᾶς ὁ οἶκος οὗτος, ὃν ὠκοδόμησα ἐν τῷ ὄνόματί σου; Πλὴν καὶ ἐπιβλέψεις ἐπὶ τὴν δέησίν μου, Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, ἀκούειν τῆς δεήσεως καὶ τῆς προσευχῆς, ἵς ὁ δούλος σου προσεύχεται ἐνώπιον σου, πρὸς σὲ σήμερον, τοῦ εἶναι τοὺς ὀφθαλμούς σου ἄνεῳ γμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν εἴπας, ἔσται τὸ ὄνομά σου ἐκεῖ. Τοῦ εἰσακούειν τῆς προσευχῆς, ἵς προσεύχεται ὁ δούλος σου εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεως τοῦ δούλου σου, καὶ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραήλ, ἢ ἀν προσεύχωνται εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ σὺ εἰσακούσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικήσεώς σου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ποιήσεις, καὶ ἥλεως ἔσῃ αὐτοῖς.

**Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 3, 19-34)**

Ο Θεὸς τὴ σοφία ἐθεμελίωσε τὴν γῆν. ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύει δρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρυής, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλὴν καὶ ἔννοιαν, ἵνα ζῇ σὴ ψυχή, καὶ χάρις ἡ περὶ τῷ τραχήλῳ, ἔσται δὲ ἵασις ταὶς σαρξὶ σου, καὶ ἐπιμέλεια τοὶς ὅστεοις σου, ἵνα πορεύῃ πεποιθώς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδούς σου, ὃ δὲ πούς σου οὐ μὴ προσκόπη. Ἐὰν γὰρ κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ, ἐὰν δὲ καθεύδῃ, ἡδέως ὑπνώσεις, καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὄρμᾶς ἀσεβῶν ἐπερχομένας, ὁ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὄδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὐ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἡνίκα ἢν ποιεῖν. Μὴ εἴπης, Ἐπανελθῶν ἐπάνηκε, καὶ αὔριον δώσω, δύνατον σου ὅντος εὐ ποιεῖν, οὐ γὰρ οἶδας τὶ τέξεται ἡ ἐπιοῦσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακά, παροικοῦντα καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσης πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μῆτι εἰς σὲ ἐργάσητε κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὄνειδη, μηδὲ ζήλου τὰς ὁδούς αὐτῶν, ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρευει. Κατάρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

**Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 9, 1-11)**

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἔαυτὴ οἶκον, καὶ ὑπῆρεισε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἔαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν ἔαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἔαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἔαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατήρα λέγουσα. "Ος ἔστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοὶς ἐνδεέσι φρενῶν εἴπεν. Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἔαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἔαυτόν, οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῶν ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἀγίων, σύνεσις, τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἔστιν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τοῦ Σταυροῦ.

**Ὕχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς**

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀγήτητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα, δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἡ φθορὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, Ὁπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὅσιων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Χίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρὰς σημεῖον, ὁ

καταράσσων ἔχθρούς, ἐν τῇ σὴ ύψώσει πανσεβάσμιε, ἡμῶν ἡ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαιών, Ιερέων εὐπρέπεια, ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος, ῥάβδος ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαινομέθα, ὅπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὁ περιέπουσιν Ἀγγελοι, Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ό δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὀδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρὸς ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν Πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε, δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ καὶ ἐξήνθησεν, ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται, Σήμερον ἀνυψούμενον, χεροὶ καθορώντες σε, Αρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Ἡχος β'
Ανατολίου**

Τὸν ἐγκαινισμὸν τελοῦντες, τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἀγιάσαντα τοῦτον, καὶ τελειώσαντα τὴν αὐτοτελεῖ σου χάριτι, καὶ τερπόμενον ταὶς ἐν αὐτῷ Ἱερουργούμεναις, ὑπὸ πιστῶν μυστικαὶς καὶ Ἱεραῖς τελεταῖς, καὶ προσδεχόμενον ἐκ χειρὸς τῶν δούλων σου, τὰς ἀναιμάκτους καὶ ἀχράντους θυσίας, ἀντιδιδόντα τε τοὶς ὄρθῳς προσφέρουσι, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων κάθαρσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Ο αὐτὸς

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῇ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρός, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἔχθρῶν, ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν, ὃν γεγηθῶς πίστει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὕψωσιν, σπουδὴ μεγίστη, ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηνεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ἀπολυτίκιον τῶν Ἐγκαινίων
Ἡχος δ'**

Ως τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὴν κάτω συναπέδειξας ώραιότητα, τοῦ ἀγίου σκηνώματος τῆς δόξης σου Κύριε, Κραταίωσον αὐτὸν εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καὶ πρόσδεξαι ἡμῶν, τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένας σοὶ δεήσεις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἡ πάντων ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

**Δόξα... Καὶ νῦν...
Τοῦ Σταυροῦ Ἡχος β'**

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοὶς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, Σῶζε τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετα τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἡχος δ'
Ταχὺ προκατάλαβε**

Τὰ πάντα ἐφώτισε τὴν παρουσία Χριστός, τὸν κόσμον ἀνεκαίνισε Πνεύματι θείῳ αὐτοῦ, ψυχαὶ ἐγκαινίζονται, οἶκος γὰρ ἀνετέθη, νὺν εἰς δόξαν Κυρίου, ἐνθα καὶ ἐγκαινίζει, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὅμοιον

Ἐόρτιος σήμερον τῶν Ἐγκαινίων πιστοί, ἡμέρα κατέλαβε, τὴν ἐκλογὴν τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς καὶ προτρέπεται, πάντας ἐγκαινισθῆναι, καὶ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, ἄσματα τῷ Δεσπότῃ, ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας, ἄσαι πιστῶς ὡς λυτρωτή, καὶ ἡμᾶς ἐγκαινίζοντι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατὰ Ἀλφάβητον, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Γερμανοῦ.

‘Ωδὴ α' Ἡχος δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοὶ ὡς ἐν τυμπάνῳ τῇ νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἔσω μελώδημα».

Ἄγαλλον οὐρανὲ καὶ ἡ γῆ εὐφραινέσθω, ὁ πανάγιος Σταυρός, προέρχεται ἡμᾶς, ἀγιάζων ἐν χάριτι, τοῦτον κατασπαζομένους, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, καὶ τῆς πάντων θεώσεως αἴτιον.

Βαδίζειν εὐσεβῶς τὴν οὐράνιον τρίβον, ἐνδυνάμωσον ἡμᾶς, πανάγιε Σταυρὲ τοὺς πιστῶς προσκυνούντάς σε, ὅπως τὰ τῶν ἐναντίων ἀποκλίναντες βάραθρα κοινωνοὶ θείας δόξης γενώμεθα.

Γνωστοὶ τῷ Ποιητῇ, διὰ σοῦ γεγονότες, πανσεβάσμιε Σταυρέ, καρδία καὶ ψυχή, προσπτυσσόμεθα πάντοτε, σὲ προκείμενον ὄρῶντες, καὶ τὸν νοῦν φωτίζόμεθα, τὸν παναίτιον Λόγον δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, τὸ τοῦ παμβασιλέως, Θεοδόχον εὐαγὲς κειμήλιον σεπτόν, Θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον τὴν κληρουχίαν, τὴν ὁσίαν εὐφημούσάν σε, καὶ γεραίρουσαν πίστει τὸν τόκον σου.

**Κανὼν τῶν Ἔγκαινίων
Ἰωάννου Μοναχοῦ**

**‘Ωδὴ α' Ἡχος δ'
Θαλάσσης, τὸ ἑρυθραῖον**

Ο στύλω καθοδηγῶν τὸ πρότερον τὸν ἐκλεκτὸν Ἰσραήλ, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος Χριστέ, ἐν Σιών Κατεφύτευσας τὴν Ἑκκλησίαν κράζουσαν, Ἀσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Σήμερον, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, ἡ ἐπιφοίτησις, τὸν ἐπὶ γῆς παγέντα σοὶ ναόν, οὐρανὸν κατεσκεύασεν, ἐν ᾧ συμφώνως ψάλλομεν, Ἀσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Οὖν νόμω, ἡ Ἑκκλησία Κύριε, ἐγκαλλωπίζεται, οὐ δουλικῶν ἐκτάσεσι χειρῶν, τοῦ Σταυροῦ δὲ τῇ χάριτι, ἐγκαυχωμένη ψάλλει σοί, Ἀσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Κανὼν τοῦ Ἅγιου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῶν θαυμάτων σου τὸ κλέος μέλπω μάκαρ. Ἰωσήφ.

**‘Ωδὴ α' Ἡχος πλ. α'
Ἴππον καὶ ἀναβάτην**

Ταύτην σου τὴν φωσφόρον, καὶ θείαν κοίμησιν, καὶ ὑπέρλαμπρον μνήμην, καὶ Ἱερὰν πανήγυριν, τοὺς πανηγυρίζοντας, ταὶς εὐχαίς σου φώτισον, Ἱεράρχα θεομακάριστε.

Ὦφθης καὶ πρὸ τελείας, σοφὲ μυήσεως, ταὶς ἐλεημοσύναις, καὶ ταὶς εὐχαὶς Κορνήλιε, σχολάζων πανόλβιε, καὶ τὸν πάντων Κύριον, διανοίας ζητῶν εὐθύτητι.

Νόμους τοὺς σωτηρίους, σαφῶς ἐξέμαθες, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, τοῦ τῶν Ἀποστόλων σε, Κορυφαίου νεύσεσι, τοῦ Δεσπότου Μάκαρ μυήσαντος.

Θεοτοκίον

Θέλγεις πιστῶν καρδίας, ἀεὶ δοξάζειν σε, ἀκορέστω ἐφέσει, Θεογεννῆτορ Δέσποινα, δόξα χρηματίζεις γάρ, τῶν βροτῶν κυήσασα, τὸν τῆς δόξης Κύριον ἄχραντε.

Προεόρτιος

‘Ωδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γὰρ ἔστιν ἄγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Δόξαν Χριστοῦ σε, χρηματίσαντα πίστει δοξάζομεν, δοξαζόμενοι ταῖς σαίς, δεδοξασμένε Κυρίου Σταυρέ, σεπταὶς περιπτύξεσι, καὶ φωτιζόμενοι.

Ἐν εὐφροσύνῃ, προσελθόντες Πιστοὶ ἀρυσώμεθα, ὡς ἐκ κρήνης καθαρὰς Σταυροῦ, ἀείζωα νάματα, καὶ διασωζόμενοι, Θεὸν ύμνησωμεν.

Ζωὴ ὑπάρχων, Ἰησοῦς κρεμασθεὶς τεθανάτωται, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ὃν νὺν πιστῶς προσπυτσόμενοι, πάθη ἀποφεύγομεν, θανάτου πρόξενα.

Θεοτοκίον

Ἐπιφανεῖσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέλασον, ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνὴ Παρθένε διάρρηξον, σώσόν με κυήσασα, τὸν Πανοικτίρμονα.

Τῶν Ἔγκαινίων

Ἐύφραίνεται ἐπὶ σοὶ

Ἔγιασας ἐπὶ γῆς, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστὲ Πνεύματι, χρίσας αὐτὴν σήμερον, σὴς ἀγαλλιάσεως ἔλαιον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, ἡ Ἐκκλησία ἀρραγὲς ἔχουσα, τῷ σῷ Σταυρῷ στέφεται, ὡς βασιλικῷ διαδήματι.

Ἀνέδειξας ἀγαθέ, τὴν χειροποίητον σκηνὴν σήμερον, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, οἰκονομικῶς οἰκητήριον.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη τοὶς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας, ὅθεν σοὶ τὸ χαῖρε προσάγομεν.

Τοῦ Ἄγιου

‘Ο πήξας ἐπ' οὐδενὸς

Ἄγιον τὸν φωτισμόν, μετέλαβες Πνεύματος, καὶ τὴν θείαν χάριν ἐκ θείου στόματος, ὅλην εἰσεδέξω πανοικί, τοῦ θείου Κορυφαίου, ἐπιστασίας καταγγέλλοντος, τὰ σωτηριώδη διδάγματα.

Ὑψώθης ταῖς ἀρεταῖς, ὡς κέδρος ὑψίκομος, καὶ καρποὺς εὐώδεις ἥμīν προσήνεγκας, τὴν τῶν διδαγμάτων παροχήν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ ἰαμάτων τὴν ἐνέργειαν, μάκαρ Τεράρχα Κορνήλιε.

Μεγίστης ἀξιωθεῖς, εὐκλείας Κορνήλιε, σὺν τῷ Κορυφαίῳ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἔδραμες κηρύττων πανταχοῦ, τὸ κήρυγμα τὸ θεῖον, δι' οὗ ἡμεῖς φωταγωγούμενοι, σκότους ἀγνωσίας ἐρρύσθημεν.

Θεοτοκίον

Ἀγνείας φωτοειδές, γεγένησαι σκήνωμα, καὶ τὸν φωτοδότην φέρεις σαρκούμενον, ἀνθρωπὸν ὁφθέντα καθ' ἡμᾶς, διὰ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν φθορὰν ἐξαφανίσαντα, Ἀφθορε βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Κάθισμα Ὁχος πλ. δ'

Τὸ προσταχθὲν

Τοῦ μαρτυρίου τὴν σκηνὴν Θεὸς παρέδειξε, καὶ ὁ θεσπέσιος Μωσῆς ἐν γῇ ἐπήξατο, καὶ ναὸν ἐγκαινίζει Σολομῶν ἐν θυσίαις, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὴν νέαν Ιερουσαλήμ, τὴν πίστει καταφυγόντες δαυτικῶς, δῶμεν θείαν ἀνύμνησιν, τῷ Σταυρῷ θέντι δι' ἡμᾶς, αἵτούμενοι συγχώρησιν, πάντων ὃν πὲρ ἡμάρτομεν.

Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ

**‘Ηχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον**

Ο Σταυρός σου Κύριε, ώς φῶς ἐκλάμπων, τὰς τοῦ σκότους φάλαγγας, ἀποδιώκει, καὶ πιστούς,
καταφαιδρύνει τοὺς γάλλοντας, Σταυρὸς ὑπάρχει, τοῦ κόσμου τὸ καύχημα,

Δόξα... τοῦ ἄγίου ὅμοιον

Ἄπαρχὴν ἀγίαν σε, ἡ Ἐκκλησία, ἐξ ἐθνῶν ἐδέξατο, καταφωτίζοντα αὐτήν, ταὶς ἐναρέτοις σου πράξεσιν,
Ἱερομύστα, θεόφρον Κορνήλιε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ταχὺ προκατάλαβε

Ἐν πίστει τὰ Ἐγκαίνια, ἐπιτελοῦμεν φαιδρώς, τοῦ οἴκου σου Ἀχραντε, εὐλογημένη ἀγνή, Παρθένε
πανύμνητε, χαίροντες τὴν ἐλπίδι, τὴν εἰς σὲ Θεοτόκε, αἰτούμεν σε τοῦ πρεσβεύειν, τῷ Σωτῆρι ἀπαύστως,
αὐτῷ τῷ σαρκωθέντι ἐκ σοῦ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προεόρτιος

‘Ωδὴ δ' Ὁ Εἱρμὸς

«Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνος, ἐπὶ Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη, σὺ γὰρ εἶ
φιλάνθρωπε, ἴσχυς μου καὶ ὕμνησις».

Ἡλιόμορφος ὄρώμενος προσκυνεῖται, ὑπὸ πιστῶν ἀνθρώπων, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὃν
κατασπαζόμενοι, ψυχὰς φωτίζομεθα.

Θεὸς Κύριος σαρκούμενος ἐπεφάνη, καὶ ὑψωθεὶς ἐν ἔνδυσι, τοὺς αὐτὸν προσκυνοῦντας, φωτίζει
ἐκάστοτε, δεινῶν ἐξαιρούμενος.

Ἔλασμὸν ἡμῖν καὶ ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, Λόγε Θεοῦ παράσχου, τοὶς πιστῶς προσκυνοῦσι, σήμερον
προκείμενον, Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Θεοτοκίον

Μὴ κενώσας τοὺς Πατρώους ὁ Λόγος κόλπους, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Κόρη, ἀνεκλίθη ὡς βρέφος, θέλων
ἀναπλᾶσαι με, φθορὰ ὑποκείμενον.

Τῶν Ἐγκαινίων

Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα

Οὐκ ἐν θύμασιν ἀλόγων ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τῷ σῷ τιμίῳ ἐκ πλευρᾶς ζωηφόρου, αἷματι ῥαντίζεται,
εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τὴν δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ σκηνώματα Κυρίου ἡγαπημένα, τοὶς κατιδεῖν ποθοῦσιν ἀνακεκαλυμμένως, τὴν δόξαν τοῦ
προσώπου αὐτοῦ, συμφώνως κραυγάζουσι, Δόξα τὴν δυνάμει σου Κύριε.

Εἰκονίζουσα τὴν χρίσιν ἡ Ἐκκλησία, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ σου τὸ πολύτιμον μύρον, σήμερον ἀλείφεται,
τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἀοράτως λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὡς Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὥφθης, παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ἀσιγήτοις
φωναίς, τὸ Χαίρε σοὶ Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Τοῦ ἄγιου

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου

Τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν δεξάμενος, ἥλιος ὥσπερ φωταυγής, τὴν γὴν ἐπῆλθες Κορνήλιε, ἀποδιώκων τὸ
σκότος, τῆς εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Ως μέγας ποταμὸς ἐκπεπόρευσαι, ἄπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀρδεύων θείοις διδάγμασι, καὶ τὰ ζιζάνια
πνίγων, τὰ τῆς πολυθεϊας Κορνήλιε.

Νεκρὸς παντὶ τῷ κόσμῳ γενόμενος, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς, τὴν θείαν ἔγερσιν ἄπασι, τοῖς ἐκ παθῶν νεκρωθείσι, διήγειλας παμμάκαρ Κορνήλιε.

Θεοτοκίον

Σοφίας καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς τοῦ Πατρὸς ὑπερφυῶς, ἀγνὴ Παρθένε γεγένησαι, δι' ἣς ἡμᾶς τῆς κακίας, νυνὶ τοῦ σοφιστοῦ ἐλυτρώθημεν.

Προεόρτιος

΄Ωδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ τῆς ἀχλύος ἡμᾶς τῶν πταισμάτων, λύσον ἀγαθέ, τὴν σὴν εἰρήνην οὐρανόθεν δωρούμενος».

Κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, ἡμᾶς φθοροποιῶν, τοὺς σὲ τιμῶντας, καὶ ἀσπαζομένους τίμιε Σταυρέ, ἀγίου πάθους, ἀγιώτατον σύμβολον.

Λελαμπρυσμένοι σήμερον καρδίας καὶ ψυχάς, καλῶν ἰδέαις, προσέλθωμεν πιστοί, καὶ τὸ σεπτὸν καὶ θεῖον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσωμεν.

Μερρὰς γλυκαίνει πρότερον τὰ ὅδατα Μωσῆς, σημαίνων ξύλω, σὲ τίμιε Σταυρέ, δι' οὗ γλυκασμὸν σωτηριώδη, τοὶς βροτοὶς ἐναπέσταξας.

Θεοτοκίον

΄Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστὸν τὸν ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἵμάτων, πανάχραντε Κόρη, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Τῶν Ἐγκαινίων

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Σὺ πάλαι ἐν Σινᾶ, σκηνὴν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτῃ, Μωϋσῆ διαγράφων, Χριστὲ τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Σὺ Κύριε σκηνήν, ἐπὶ γῆς κατεσκεύασας, σὺ τάξεσιν οὐρανίαις, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, συνάπτεις τὴ δυνάμει σου.

Σὲ Κύριε πηγήν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα, σὺ Ἄγιε τὴν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω, Χριστὲ τὴν Ἐκκλησία σου.

Θεοτοκίον

Σὲ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν Σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τοῦ Άγίου

΄Ο ἀναβαλλόμενος

΄Ολος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, κωφοὶς ξοάνοις ἱερομύστα, σέβας οὗ προσένειμας, ὑπὸ μιαιφόνων, ἀνθρώπων συνωθούμενος.

΄Υψιστον ἀόρατον, Θεὸν Κορνήλιε, ἐν ἐκτενείᾳ ἐπεκαλέσω, καὶ ναὸν ἡδάφισας, βδελυκτῶν ξοάνων, μεγάλως θαυμαζόμενος.

Τὸ τοῦ Παντοκράτορος, φυλάττων πρόσταγμα, ἐφυλακίσθης, δεσμὰ ὑπέστης, καὶ δεσμῶν ἀπέλυσας, τῆς κακοπιστίας, τοὺς ἄφρονας θεόσοφε.

Θεοτοκίον

΄Ομβρησὸν μοὶ Πάναγνε, πταισμάτων ἄφεσιν, ἐπίσκεψαί με τὸν ἀσθενοῦντα, καὶ κλυδωνιζόμενον, συμφοραὶς τοῦ βίου, καὶ πάθεσι τοῦ σώματος.

Προεόρτιος

Ωδὴ σ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἡλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωήν μου ὡς φιλάνθρωπος».

Νυγεὶς ἐπὶ σοὶ πλευρὰν ὁ Κτίστης, Σταυρὲ ἐθελουσίως, ἀναρτώμενος, αἴμα καὶ ὕδωρ ἀποκενοῖ, δι' ὃν ἀνεπλάσθημεν, οἱ πιστῶς σὲ ἀσπαζόμενοι.

Ξύλον ζωοδώρητον Κυρίου, πηγὴ ἀθανασίας, ἀπολύτρωσις παντὸς τοῦ κόσμου, σῶζε ἡμᾶς, τοὺς ἀσπαζομένους σε, ὡς φρουρὸν ἡμῶν σωτήριον.

Οπλον ἡμῖν ἄρρηκτον ἐδόθης, δι' οὗ νικῶμεν πάσας, τὰς ἐνέδρας τῶν ἀντικειμένων, θεῖε Σταυρέ, οἱ ψυχῆς εὐθύτητι, Ἱερῶς σὲ ἀσπαζόμενοι.

Θεοτοκίον

Ἄγιος ναὸς τοῦ ἐν Ἀγίοις, ἐπαναπεπαυμένου, ἔχρημάτισας Θεογεννῆτορ, ὅθεν ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς ὑμνούντας σε, ἀγιάζεις Μητροπάρθενε.

Τῶν Ἐγκαινίων

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Τοῦ κάλλους, ὁ Βασιλεὺς Χριστὸς ἐπεθύμησε, νὺν τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐθνῶν μητέρα ἀπέδειξεν, ἐκ δουλείας, νιόθετουμένων διὰ τοῦ Πνεύματος.

Φρίττουσι, τῶν δυσμενῶν δαιμόνων αἱ φάλαγγες, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῦ Σταυροῦ τῷ τύπῳ σὴ μὲ ίουμένην, καὶ σκιάζει, ἀγιαστικὴ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις.

Οὗ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον ἔχουσα, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, στεφανοῦται κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, καὶ διαδήματι, τῆς βασιλείας ἐγκαλλωπίζεται.

Θεοτοκίον

Ω θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησε.

Τοῦ Ἀγίου

Μαινομένην κλύδωνι

Καθαρῶς ποιούμενος, τὰς εὐχάς σου, Ἀγγελον Θεοῦ, φανερῶς τεθέασαι μυούντα σε, τὰ κρείττονα, καὶ σωτηρίας ἔχόμενα.

Λαμπρυνθεὶς τῷ πνεύματι, φωτοβόλος γέγονας ἀστήρ, φωτοβόλοις λάμψει τὰ πέρατα, φωταγωγῶν, Τερομύστα Κορνήλιε.

Ἐπιγνοὺς τὸν Κύριον, ὁ τὴ πλάνη πρώην σκοτισθείς, ἀνανεύει Μάκαρ τὴ ἐντεύξει σου, καὶ πανοικί, θείαν εἰσδέχεται κάθαρσιν.

Θεοτοκίον

Ο τῆς δόξης Κύριος, ἐξ αἵμάτων σου παρθενικῶν, ἐσαρκώθη μόνος ὡς ἐπίσταται, Πανύμνητε, σώζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.

Κοντάκιον τῶν Ἐγκαινίων

Ὕχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἄπαντας, φωταγωγοῦσα τοὺς πιστούς, ἐν ὃ ἐστῶτες κραυγάζομεν, Τοῦτον τὸν οἶκον, στερέωσον Κύριε.

‘Ο Οῖκος

Ἐπιδημήσαντος ἡμῖν, τοῦ Λόγου κατὰ σάρκα, ὁ τῆς βροντῆς μὲν γόνος φησὶ καθυπογράφων,
Ἐθεασάμεθα φαιδρώς τὴν δόξαν, ἦν εἶχεν ὁ Υἱὸς παρὰ τοῦ Πατρός, ἐν ἀληθείᾳς χάριτι, Ὅσοι δὲ πίστει
τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε τοὺς πάσιν ἔξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεοῦ, οἵ οὐκ ἐξ αἰμάτων, οὐδὲ ἐκ
θελήματος σαρκὸς ἀναγεννθέντες, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυξηθέντες, οἵκον προσευχῆς
ἐπήξαμεν, καὶ βιῶμεν, Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε.

Συναξάριον

Τὴν ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.
Στίχοι

- Νόμον παλαιὸν Ἰσραὴλ πληρῶν νέος,
- Ἐγκαινίοις σοὶ τὸν τάφον τιμᾶ Λόγε.
- Τύχῃ ἀναστάσεως τρισκαιδεκάτη καινισμός.

Τὴν αὐτὴν ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Κορνηλίου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχοι

- Ζωῆς ἀπίστου Κορνήλιον ἐξάγεις,
- Πιστῶν ἀπαρχὴν τῶν ἐθνῶν Χριστέ μου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος,
Σελευκού, Μακροβίου, Γορδιανοῦ, Ζωτικοῦ, Ἡλεῖ, Λουκιανοῦ, καὶ Οὐαλεριανοῦ.

Ο ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Πέτρος ὁ ἐν τῇ Ἀγρέᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ο ὅσιος νέος Ιερόθεος ὁ Ἰβηρίτης, ὁ κατὰ τὸ 1720 ἀκμάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Άμήν.

Προεόρτιος

‘Ωδὴ σ' Ὁ Είρμος

«Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλώνι, προσταγμα τυραννικόν, εἰς φλήναφον θέμενοι, μέσον τοῦ πυρὸς ἀνεβόων,
Εὐλογητὸς εἴ̄ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Πάλαι ἐν ταῖς εὐλογίαις, τῶν παίδων ὁ Ἱακὼβ, σὲ προδιεχάραττε, τίμιε Σταυρέ, ἀλλ' ἡμεῖς σὲ νῦν
προσκυνοῦντες πάντοτε, φωτισμὸν ἀρυόμεθα.

Τάβδω σὲ προεικονίζει, θεῖος πάλαι Μωϋσῆς, Σταυρέ, τέμνων θάλασσαν, ἡμεῖς δὲ σὲ νῦν
προσκυνοῦντες, παθῶν ἀβρόχως πέλαγος, χαλεπὸν περαιούμεθα.

Στόματί σε καὶ καρδία, πανσεβάσμιε Σταυρέ, νῦν περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμόν, τὴν ὑγείαν, τὴν
σωτηρίαν πάντοτε, ἀπαντλοῦμεν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Θεοτοκίον

Παρθένε εὐλογημένη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, καθικετεύοντων σε, εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν πάντες, καὶ σοὶ
βιῶμεν, Δέσποτα, μὴ παρίδης τὴν ποίμνην σου.

Τῶν Ἐγκαινίων

Ἐν τῇ καμίνῳ Αβραμιαῖοι

Δροσοβόλος μέν, ἡ καμινιαία φλὸς ἐδείχθη ποτέ, νῦν δὲ ἐξ ἔλαίου χρίσμα πνευματικόν, ἀγιάζει τοὺς
κραυγάζοντας, Εὐλογημένος εἴ̄ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ως ἐν καμίνῳ, τὴν θεοδόχῳ νέα σκηνή, πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ τοῦ πνευματικοῦ, δροσιζόμενοι βοήσωμεν,
Εὐλογημένος εἴ̄ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Οι τετρωμένοι, τῶ γλυκυτάτῳ θείῳ ἔρωτι, δεῦτε ἐν παστάδι ταὺς τῇ τῇ μυστική, συναφθῶμεν τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Εὐλογημένος εἰς ἐκβοῶντες, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαῖρε, διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοὶς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τοῦ Άγίου

‘Ο ὑπερυψούμενος

Σὺ ἐθνῶν γεγένησαι, ἀπαρχὴ Κορνήλιε, πρῶτος γὰρ τὸ βάπτισμα, ἐδέξω τὸ ἄγιον, καὶ Πνεύματος τὴν χάριν, ως τὸ πρὶν οἱ θεηγόροι.

Μέγιστα τεράστια, τελῶν θεία χάριτι, πρὸς πίστιν ἐξώγρησας, τοὺς πάλαι κακόφρονας, διδάξας ἀναμέλπειν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ γῇ κρυπτόμενος, καὶ βάτῳ σκεπτόμενος, θείαις εἰσηγήσεσι, Σοφὲ πεφανέρωσαι, θαυμάτων βρύων χάριν, καὶ νοσήματα διώκων.

Λύρα μελωδήσασα, δόγματα σωτήρια, καὶ πάντων Κορνήλιε, ψυχὰς ἐνηδύνουσα, ἐδείχθης ἀναμέλπων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικὸν

Πάντες τρισυπόστατον, μονάδα δοξάσωμεν, Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν ὁμοούσιον, καὶ Πνεῦμα μελωδοῦντες, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ωφθης τὸ ἀνθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τῇ θείᾳ γεννήσει σου, Παρθένε πανάμωμε, διὸ σὲ κατὰ χρέος, οἱ πιστοὶ δοξολογοῦμεν.

Προεόρτιος

‘Ωδὴ η’ ‘Ο Εἰρμὸς

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὺσεβήσαντας, συγκαταβὰς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Τὸ σωτήριον ὅπλον καὶ ἄρρηκτον, τῶν πιστῶν τὴν ἑτοίμην βοήθειαν, τὴν κραταιὰν ἀντίληψιν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νὺν προσκυνοῦμεν, κατενώπιον πάντων προκείμενον.

Ὑψηλῶς ἐπὶ ξύλου ἀνήρτησεν, ἐγκαρσίως τὸν ὄφιν ώς γέγραπται, ὁ Μωϋσῆς προγράφων σε, πανσεβάσμιον ξυλον, δι' οὗ τῆς βλάβης, νοητῶν ἐκλυτρούμεθα ὅφεων.

Φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν πέφυκας, φωτοδότα Σταυρὲ πανσεβάσμιε, σὲ γὰρ περιπτυσσόμενοι, τὰς ἀρχὰς τε τοῦ σκότους καὶ ἔξουσίας, ἐκτρεπόμεθα θείᾳ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀγνὴν καὶ Παρθένον τιμήσωμεν, τὴν τὸν ἄναρχον Λόγον καὶ ἄκτιστον, ὑπερφυῶς κυήσασαν, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ἀναβοῶντες, Εὐλογοῦμεν Παρθένε τὸν τόκον σου.

Τῶν Ἐγκαινίων

Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ

Σήμερον χιτῶνα νοητόν, τὸν ἀνωθεν ὑφαντὸν ἐκ θείας χάριτος, ἡ Ἐκκλησία σου Κύριε, ὥσπερ νύμφῃ ἐστολίσατο, καὶ τοὺς οἰκείους συγκαλεῖ πρὸς εὐφροσύνην λαούς, εἰς τὸ μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σήμερον ὁ δεύτερος Αδάμ, Χριστὸς ἀνέδειξε, Παράδεισον νοητόν, τὴν νέαν ταύτην σκηνήν, φέρουσαν

κατὰ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τὸ ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ, ὅπλον τοὶς ψάλλουσιν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τριαδικὸν

Πατρὸς ἐξ ἀνάρχου σὲ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἄγιον μίαν θεότητα, τελείαν ἄναρχον ἄτμητον, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν ὑποστάσεσι τρισὶ σέβοντες ψάλλομεν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Αγίου

Σοὶ τῷ παντούργῳ

Μόνον ἐκ ψυχῆς, τὸν ἐπὶ γῆς ὄφθέντα, Θεὸν ἐξεζήτησας, νοὸς εὐθύτητι ὅθεν ἐγένου, ἀπαρχὴ θεοφόρε, τῶν ἐθνῶν τιμία, καὶ Πνεύματος δοχεῖον.

Ἄνθρακι τῶν σῶν, Μάκαρ ἐμπύρων λόγων, τὴν ὑλην κατέφλεξας, τῆς ματαιότητος, ὅθεν πρὸς φέγγος, ἀνέσπερον μετέβης, πάντας καταυγάζων, τοὺς πόθῳ σὲ ύμνοῦντας.

Κλῆρος καὶ μερίς, καὶ βοηθὸς καὶ ρύστης, ἰσχύς τε καὶ ὑμνησις, καὶ φῶς σοὶ γέγονε, Λόγος ὁ πάντα, καλῶν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, καὶ χειραγωγία, Κορνήλιε θεόφρον.

Τριαδικὸν

Ἄγιε Πατήρ, Ἄγιε Λόγε, Πνεῦμα, παναγία ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε, σῶζε τοὺς πόθῳ, ύμνούντας σου τὸ κράτος, καὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μεγαλωσύνην.

Θεοτοκίον

Τάνον ἐφ' ἡμᾶς, τὰ σὰ ἐλέη Κόρη, συνήθως καὶ αἴτησαι, ἀγνὴ συγχώρησιν, πάντων πταισμάτων, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, ἐξ ἀπροσεξίας, ἡμῖν ἐπισυμβάντων.

Προεόρτιος

Ὦ Δὴ Θ! Ὁ Εἰρμὸς

«Ο τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προηλθε, σαρκοφόρος ὃς ὥφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοὶς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Χριστὸς ἐπὶ σοὶ ἀνηρτημένος, τὸν κόσμον ἀνύψωσε πεσόντα, εἰς βυθὸν ἀπωλείας ἀληθῶς, Σταυρὲ Κυρίου, ὅθεν σὲ πόθῳ, νὺν προσκυνοῦμεν, καὶ τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν.

Ψυχὰς ἀγνισθῶμεν καὶ καρδίας, καλῶν ἐπιμόνοις ἐργασίαις, καὶ προκείμενον μέσον, τὸ σωτήριον ὁρῶντες τοῦ Σταυροῦ ξύλον, πίστει καὶ πόθῳ, θεοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Ως ἥλιος μέγας ταὶς ἀκτίσι, ταὶς σαις καταυγάζεις τοὺς ἐν σκότει, καὶ τοὺς δαίμονας φλέγεις, ὥραιότατε Σταυρὲ ὅθεν φώτισον πάντας, τοὺς ἐν πίστει προσκυνούντας σε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ μὲ καταύγασον τῷ θείῳ, φωτὸς οἰκητήριον Παρθένε, τῶν παθῶν μου τὸ σκότος, καὶ τῶν ἡδονῶν τὴν βαθυτάτην ὄντως νύκτα, Θεοκυῆτορ, παναγία ἀπελαύνουσα.

Τῶν Ἐγκαινίων

Λίθος ἀχειρότμητος

Δεῦτε καθαρὰ τὴ καρδία καὶ νηφαλέοις ὅμμασι νοός, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρός, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὥραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοοῦντες μεγαλύνωμεν.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ νυμφίου τὴν ὥραιότητα, σὺν τῷ λαῷ σου κράζουσα, Σὲ Ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τὴν ἐξ ὑψους ἄμυναν Σῶτερ, τὴν Ἐκκλησία σου παράσχου, ἄλλον γὰρ οὐκ οἶδεν, εἰ μὴ σέ, τὸν ύπερ ταύτης τὴν σὴν φιλάνθρωπε, πάλαι ψυχὴν προθέμενον, ἐν ἐπιγνώσει μεγαλύνουσα.

Θεοτοκίον

Χαῖρε κεχαριτωμένη ἡ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, διὰ σοῦ τῆς κατάρας, τῆς Εὔας πάντες Ἄγνη ἐρρύσθημεν, καὶ τὴν ζωὴν εὐράμεθα, ἐν τῇ κυήσει σου ἀνύμφευτε.

Τοῦ Αγίου

Ἡσαΐα χόρευε

Ίερὰν πανήγυριν, Ἐκκλησία πᾶσα συγκροτεῖ, τὴν μνήμει σου τὴ σεπτή, κῆρυξ τοῦ Χριστοῦ, σὺ γὰρ ἰσοστάσιος, τῶν Ἁγίων ὥφθης μαθητῶν, Πνεῦμα τὸ Ἀγιον, ὃς ἐκεῖνοι κληρωσάμενος.

Ωραιώθης δόγμασιν, εὐσεβείας ὡς ἱερουργός, ἐξωμοιώθης Θεοῦ, θείοις λειτουργοίς, πηγάζεις δὲ πάντοτε, ιαμάτων Μάκαρ ποταμούς, παύων νοσήματα, τῶν ἀνθρώπων Ίερώτατε.

Στολισθεὶς ἴματιον, σωτηρίου ὅπερ ὁ Χριστός, ἐξύφανε σαρκωθείς, νὺν περιχαρῶς, τὰ ἄνω βασίλεια, περιπολεῖς βλέπων καθαρῶς, κάλλος ἀμήχανον, τοῦ νυμφίου Άξιάγαστε.

Ἡ τιμία θήκη σου, ἀσπερ κρήνη βρύει τοὶς πιστοίς, ιάματα δαψιλῶς, καὶ ἀποσοβεῖ, Κορνήλιε πνεύματα τὰ πονηρά, καὶ φωταγωγεῖ, πάντων τὰ ὅμματα, τῶν ἐν πίστει εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωτισμὸν μοὶ αἴτησαι, ἡ τεκοῦσα φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμψαν τὸν σκοτασμόν, πόρρω ἀπ' ἔμού, ἐναποδιώκουσα, καὶ πειρασμῶν καὶ τῶν ἡδονῶν, ἄχραντε Δέσποινα, προστασίᾳ ἀκαταίσχυντε.

Ἐξαποστειλάριον

Τοὶς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἐν Γολγοθᾷ ὁ Κύριος, ὑψωθεὶς ἐκουσίως, ἐπὶ Σταυροῦ εἰργάσατο, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καινίσας πάσαντήνκτίσιν, τάφῳ δέζωοδόχῳ, ἐτέθη καὶ τριήμερος, ὡς Θεὸς ἐξανέστη, οὗ τῆς λαμπρᾶς, καὶ σεπτῆς ἐγέρσεως ἐκτελοῦμεν, σὺν ἀσωμάτοις τάξει, τὰ ἐγκαίνια πάντες.

Ἐτερον ὅμοιον

Μέσον τῆς γῆς ὁ Κύριος, καὶ Θεὸς σωτηρίαν, διὰ Σταυροῦ εἰργάσατο, σαρκωθεὶς ἐκουσίως, εἰς ἀνακαίνισιν κόσμου, τάφῳ κατατεθεὶς δέ, τριήμερος ἐγήγερται, καὶ ζωῆς ἀρραβώνα, τὴν ἔαυτοῦ, προδεικνύει ἔγερσιν, ἥς ἐν πίστει, τελοῦμεν τὰ ἐγκαίνια, τοῦ Θεοῦ σὺν Αγγέλοις.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Μέτ' εὐφροσύνης κράζομεν, σοὶ τὸ Χαῖρε Παρθένε, χαῖρε ἀρὰς ἡ λύτρωσις, τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, Χαῖρε δι' ἣς ἀνυψώθη, τῶν βροτῶν ἡ οὐσία, πρὸς δόξαν ὑπερκόσμιον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, χαῖρε δι' ἣς, ὑπ' Ἀγγέλων πάντοτε προσκυνεῖται, ἐν οὐρανοῖς πανύμνητε, Θεοτόκε Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ίστῷμεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσομοια.

Ὕχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Σήμερον ὁ ἔνθεος, καὶ Ίερὸς καὶ σεβάσμιος, τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως, φαιδρῶς ἐγκαινίζεται, φωτοφόρος οἶκος, καὶ νέμει ἐν κόσμῳ, τάφος ὁ θεῖος τὴν ζωὴν, καὶ ἐμπαρέχει πηγὴν ἀθάνατον, βλυστάνει ῥεῖθρα χάριτος, θαυμάτων βρύει τὰ νάματα, καὶ δωρεῖται ιάματα, τοὶς αὐτὸν πίστει μέλπουσιν.

Ἡστραφεν ἡ ἄνωθεν, φωτοφανῆς αἴγλη λάμπουσα, καὶ τὰ πάντα φωτίζουσα, πιστῶς οὖν τιμήσωμεν, τὴν Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ἀνάστασιν πάντες, καὶ ἐγκαινίων Ιερῶν, τὴν ζωηφόρον θείαν πανήγυριν, ἐν ὅμνοις ἑορτάσωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν, ὅπως ἔλεων εὔρωμεν, τὸν Σωτήρα καὶ Κύριον.

Μέσον γῆς ὑψούμενον, προκατιδεῖν ἐφιέμενοι, τοῦ Σταυροῦ σκῆπτρον ἄγιον, ψυχὰς προκαθάρωμεν, ἀστραφθῶμεν φρένας, φωτὶ λαμπρυνθῶμεν, καὶ ἐν δυνάμει θεϊκή, καταυγασθέντες Χριστὸν

ύμνησωμεν, τῷ ξύλῳ τῷ σεπτῷ αὐτοῦ, ἀγιασμὸν παρεχόμενον, τοὶς ἐν πίστει γεραίρουσι, καὶ θερμῶς αὐτὸν μέλπουσιν.

Ἐτερα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ὕχος α' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἐγκαινίζου ἔγκαινίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἥκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκε,
Τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Πατὴρ ὠκοδόμησε, τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Υἱὸς ἐστερέωσε, τοῦτον τὸν οἶκον τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀνεκαίνισε, τὸ φωτίζον καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτὸς Ἀνατολίου

Πάλαι μὲν ἔγκαινίζων τὸν ναὸν ὁ Σολομῶν, ἀλόγων ζώων θυσίας, καὶ ὄλοκαυτώματα προσέφερε Κύριε,
ὅτε δὲ ηὐδόκησας Σωτὴρ τοὺς τύπους μὲν ἀργῆσαι, γνωσθῆναι δὲ τὴν ἀλήθειαν, ἀναιμάκτους θυσίας,
τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσφέρει τὴν δόξην σου, πάντων γὰρ δεοπόζων, τὰ πάντα ἀγιάζεις τῷ Ἅγιῷ
Πνεύματι.

Ὕχος δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἐγκαινίζεται σήμερον ἡ ἑξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, τῷ τιμίῳ καὶ ζωηρύτῳ αἷματι, τῆς ἀχράντου καὶ
ἀκηράτου πλευράς, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, διὸ
ἀθροισθεῖσαι τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μίαν
θεότητα, τὴν κρατοῦσαν τὰ σύμπαντα.

Δόξα... Ὕχος γ'

Πρὸς σεαυτὸν ἐπανάγου ἀνθρωπε, γενοῦ καινὸς ἀντὶ παλαιοῦ, καὶ ψυχῆς ἑόρταζε τὰ ἔγκαινια, ἔως
καιρός, ὁ βίος ἔγκαινιζέσθω σοί, πάσης πολιτείας ὁδός, τὰ ἀρχαία παρῆλθεν, ίδοὺ γέγονε τὰ πάντα
καινά, Τοῦτο τὴν ἐօρτὴν καρποφόρησον, τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιούμενος, οὕτως ἔγκαινίζεται
ἄνθρωπος, οὗτοι τιμᾶται ἡ τῶν ἔγκαινιων ἡμέρα.

Καὶ νῦν...

Ο αὐτὸς Ἰωάννου Μοναχοῦ

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιόν σου σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἑξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν
ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, βαφαὶς ἐρυθραῖς τοὺς σεαυτοῦ δακτύλους
αἵματώσας, ταὶς ἀφεσίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς
κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν, ἀλλ' οἰκτείρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει
λαόν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυτις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδὴ γ' καὶ σ'.

Προκείμενον Ὕχος δ'

Τῷ οἶκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμέραν.

Στίχ. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Ο Απόστολος πρὸς Ἐβραίους

Ἄδελφοί, οἱ Ἅγιοι κλήσεως ἐπουρανίου...

Ἀλληλούϊα Ὕχος α'

Στίχ. Οι θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅρεσι τοὶς ἀγιός.

Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Ἐναγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας...

Ζήτει Ἰουνίου κθ'

Κοινωνικὸν

Κύριε, ἡγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου. Ἀλληλούϊα.

